DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 13 marca 1954 — **Nr 1/1 gm/** — Poz. 1—7

TREŚĆ:

1

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 stycznia 1954 r.

w sprawie organizacji i zakresu działania służby bezpieczeństwa i higieny pracy w zakładach pracy resortu Ministerstwa Finansów.

Na podstawie § 3 ust. 2, § 4 ust. 2, § 5 ust. 2, § 6 ust. 2 i § 8 uchwały Nr 592 Prezydium Rządu z dnia 1 sierpnia 1953 r. w sprawie zapewnienia postępu w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy (Monitor Polski Nr A-83, poz. 979) zarządza się, co następuje:

§ 1.

Tworzy się w Wydziale Socjalnym Departamentu Budżetowo-Gospodarczego w Ministerstwie Finansów stanowisko odpowiedzialnego pracownika do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy w resorcie Ministerstwa Finansów, podległego bezpośrednio Dyrektorowi Departamentu Budżetowo-Gospodarczego.

§ 2.

Do zakresu działania odpowiedzialnego pracownika do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy w resorcie Ministerstwa Finansów należą sprawy postępu w dziedzinie bezpieczeństwa i higieny pracy oraz koordynowania i nadzoru prac jednostek organizacyjnych resortu Ministerstwa Finansów w tym zakresie, a w szczególności sprawy wymienione w § 4 ust. 1 uchwały Nr 592 Prezydium Rządu z dnia 1 sierpnia 1953 r.

§ 3.

Tworzy się w Zarządzie Przedsiębiorstw Ministerstwa Finansów stanowisko odpowiedzialnego pracownika do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy w przedsiębiorstwach Ministerstwa Finansów, podległego bezpośrednio Dyrektorowi Zarządu Przedsiębiorstw Ministerstwa Finansów.

§ 4.

Do zakresu działania odpowiedzialnego pracownika do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy w przedsiębiorstwach Ministerstwa Finansów należą sprawy wymienione w § 6 ust. 1 uchwały Nr 592 Prezydium Rządu z dnia 1 sierpnia 1953 r.

§ 5.

1. W centralach banków (Państwowego Zakładu Ubezpieczeń) za stan bezpieczeństwa i higieny pracy w centrali oraz w podległych jednostkach terenowych odpowiadają bezpośrednio podlegli dyrektorowi centrali banku (Państwowego Zakładu Ubezpieczeń) kierownicy komórek organizacyjnych, do których zakresu działania należą sprawy socjalne.
2. Kierownik odpowiedzialny za stan bezpieczeństwa i higieny pracy (ust. 1) może wyznaczyć pracownika do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy, który zlecone mu czynności z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy wykonuje obok innych stałych prac.

§ 6.

W terenowych jednostkach organizacyjnych banków i Państwowego Zakładu Ubezpieczeń oraz w inspektoratach kontrolno-rewizyjnych przy prezydiach rad narodowych odpowiedzialność za stan bezpieczeństwa i higieny pracy oraz za ścisłe wykonanie obowiązków wynikających z powołanej na wstępie uchwały Nr 592 Prezydium Rządu z dnia 1 sierpnia 1953 r. oraz zarządzeń zwierzchnich organów w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy ponoszą kierownicy tych jednostek organizacyjnych.

§ 7.

Zobowiązuje się Zarząd Przedsiębiorstw Ministerstwa Finansów do przedstawienia wniosków w sprawie utworzenia samodzielnych stanowisk starszych inżynierów, inżynierów lub techników bezpieczeństwa i higieny pracy w przedsiębiorstwach Ministerstwa Finansów i opracowania projektów instrukcji w sprawie organizacji i zakresu działania służby bezpieczeństwa i higieny pracy oraz projektów planów i programów szkolenia kadr inżynieryjno-technicznych i lekarsko-pielęgniarskich w zakresie ochrony pracy w tych przedsiębiorstwach.

§ 8.

Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1954 r.

Minister Finansów T. Dietrich

2

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 2 marca 1954 r.

w sprawie likwidacji niektórych techników finansowych Ministerstwa Finansów

Na podstawie § 1 i § 2 ust. 2 lit. a rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie prowadzenia szkolnictwa zawodowego oraz zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Dz. U. Nr 36, poz. 277) zarządza się, co następuje:

§ 1. Likwiduje się Technika Finansowe Ministerstwa Finansów w Będzinie przy ul. Sienkiewicza 15, w Sosnowcu przy

ul. Orlej 13 i Technikum Finansowe Nr 2 Ministerstwa Finansów w Warszawie przy ul. Gostyńskiej 9.

Uczniów Techników Finansowych Ministerstwa Finansów w Będzinie i Sosnowcu przenosi się do Technikum Finansowego Ministerstwa Finansów w Stalinogrodzie, przy ul. Świerczewskiego 3.

Uczniów Technikum Finansowego Nr 2 Ministerstwa Finansów w Warszawie przenosi się do Techników Finansowych w Warszawie Nr 1 przy ul. Nowogrodzkiej 58 i Nr 3 przy ul. Brzeskiej 9.

§ 2. Przedmioty majątku trwałego będące w użytkowaniu likwidowanych techników finansowych zostaną przekazane innym szkołom w trybie uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 27 maja 1949 r. w sprawie zasad wzajemnego przekazywania maszyn, urządzeń technicznych, środków transportowych i innych przedmiotów majątku trwałego przez urzędy, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe (Monitor Polski Nr A-59, poz. 800).

§ 3. Szczegółowe wykazy przedmiotów majątku trwałego, o których mowa w § 2, ze wskazaniem jakiej szkole przedmioty te mają być przekazane, podlegają zatwierdzeniu przez Ministerstwo Finansów.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 września 1953 r.

Minister Finansów T. Dietrich

3

OBWIESZCZENIE

z dnia 9 grudnia 1953 r.

o udzieleniu przez Ministra Finansów Bankowi Gospodarstwa Krajowego pełnomocnictwa w sprawie wykreślenia z ksiąg wieczystych spłaconych pożyczek budowlanych, udzielonych z b. Skarbu Śląskiego. Nr PD/LI-4487/6/53.

Ministerstwo Finansów podaje do wiadomości tekst pełnomocnictwa udzielonego przez Ministra Finansów Bankowi Gospodarstwa Krajowego w sprawie administrowania i wykreślania z ksiąg wieczystych w imieniu Skarbu Państwa spłaconych pożyczek budowlanych, udzielonych z byłego Skarbu Śląskiego i zabezpieczonych w tych księgach na rzecz b. Skarbu Śląskiego.

Dyrektor Zarządu Dochodów Państwowych
Inż. T. Sibera

MINISTER FINANSÓW Warszawa, dnia 9 grudnia 1953 r.
Nr PD/LI-4487/6/53

PEŁNOMOCNICTWO

W związku z postanowieniem art. 2 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 6 maja 1945 r. o zniesieniu statutu organicznego województwa śląskiego (Dz. U. Nr 17, poz. 92) — i art. 32, ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. Nr 14, poz. 130) upoważniam Bank Gospodarstwa Krajowego do administrowania pożyczkami budowlanymi, udzielonymi z b. Skarbu Śląskiego i do wykreślania z ksiąg wieczystych w imieniu Skarbu Państwa spłaconych pożyczek, zabezpieczonych w tych księgach na rzecz byłego Skarbu Śląskiego.

Pełnomocnictwo powyższe upoważnia Bank Gospodarstwa Krajowego do wystawiania deklaracji (kwitów mazalnych i ekstabulacyjnych) na skreślenie z ksiąg wieczystych pożyczek, do składania w sądach wniosków w tych sprawach oraz do wszelkich czynności związanych ze sprawą wykreślenia tych pożyczek.

W wystawianych przez Bank Gospodarstwa Krajowego deklaracjach (kwitach mazalnych i ekstabulacyjnych) powinna znajdować się klauzula o następującym brzmieniu:

„Deklarację należy przedłożyć właściwemu wydziałowi finansowemu prezydium rady narodowej, w celu uzyskania, zgodnie z artykułem 27 dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego (Dz. U. Nr 13, poz. 72 i z 1949 r. Nr 45, poz. 313) zezwolenia na skreślenie zobowiązania pieniężnego z księgi wieczystej".

MINISTER FINANSÓW T. DIETRICH

4

OKÓLNIK

z dnia 25 stycznia 1954 r.

w sprawie terminu założenia ksiąg podatkowych na rok 1954. Nr PM. 809/1/54.

W związku z przejściowym brakiem w niektórych okręgach ksiąg podatkowych, Ministerstwo Finansów poleca nie kwestionować ksiąg podatkowych, jeżeli powodem uznania ich nieprawidłowości miałoby być wyłącznie zaprowadzenie ksiąg przez zainteresowanych podatników po dniu 2 stycznia 1954 roku, nie później jednak niż w ciągu 7 dni od daty ustania stwierdzonej przez organ finansowy przeszkody w zaopatrzeniu się przez podatnika w odpowiednią księgę oraz jeżeli w usprawiedliwionym okresie nieprowadzenia ksiąg podatnicy będą posiadać rzetelne i odpowiednio uporządkowane dowody do księgowania. Dowody te powinny być — w ciągu 7 dni od daty ustania przeszkody do założenia ksiąg — wpisane we właściwych datach do księgi podatkowej.

Ministerstwo Finansów nadmienia, że chwilowe zahamowanie dystrybucji ksiąg podatkowych nie może mieć w żadnym przypadku wpływu na rozluźnienie obowiązku bieżącego prowadzenia kontroli ilościowej przychodu towarów przez podatników obowiązanych do prowadzenia tej kontroli obok ksiąg podatkowych.

Wiceminister J. Kole

5

OKÓLNIK

z dnia 20 lutego 1954 r.

w sprawie zwolnienia od obowiązku prowadzenia ksiąg podatkowych zarejestrowanych sprzedawców Państwowego Przedsiębiorstwa Kolportażu „Ruch". Nr PM. 14621/2/53.

W związku ze zgłoszonymi przez terenowe organa finansowe wątpliwościami co do stosowania przepisu § 4 ust. 1 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 26 listopada 1953 r. w sprawie ksiąg podatkowych dla podatników podlegających opodatkowaniu na zasadach obowiązujących gospodarkę nieuspołecznioną (Dz. U. z 1953 r. Nr 3 poz. 5) Ministerstwo Finansów wyjaśnia, co następuje:

Przepis § 4 ust. 1 pkt. 5 rozp. ksiąg. pod. należy rozumieć w ten sposób, że zwolnieni są od obowiązku prowadzenia ksiąg podatkowych sprzedawcy zarejestrowani w P. P. K. „Ruch", dokonujący sprzedaży artykułów, dostarczonych przez to przedsiębiorstwo. Zwolnienie z urzędu od obowiązku prowadzenia ksiąg podatkowych przysługuje również tym zarejestrowanym sprzedawcom P. P. K. „Ruch", którzy obok sprzedaży artykułów pochodzących z dostaw „Ruchu" sprzedają towary pochodzące z dostaw przedsiębiorstw Centralnego Zarządu Przemysłu Tytoniowego oraz Centralnego Zarządu Przemysłu Zapałczanego.

Co się tyczy natomiast podatników sprzedających na podstawie indywidualnych zezwoleń wydziałów handlu prezydiów rad narodowych słodycze, piwo, materiały piśmienne itp., a pozatem kolportujących prasę — to zwolnienie ich od obowiązku prowadzenia ksiąg podatkowych może nastąpić jedynie w ramach przepisu § 4 ust. 2 powołanego na wstępie rozporządzenia Ministra Finansów z dn. 26.XI. 1953 r.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

6

OKÓLNIK

z dnia 27 lutego 1954 r.

w sprawie wykładni (II) niektórych przepisów o podatku od wynagrodzeń. Nr PM. 987/3/54.

W związku z wątpliwościami wynikającymi na tle stosowania niektórych przepisów o podatku od wynagrodzeń na podstawie art. 2 ust. 3 pkt. 1 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. z 1950 r. Nr 56, poz. 506 i z 1953 r. Nr 9, poz. 27) śladem wykładni I do przepisów o podatku od wynagrodzeń (Dz. Urz. Min. Fin. z 1952 r. Nr 14, poz. 40) wyjaśnia się, co następuje:

Powołane w okólniku:

1) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 7, poz. 41),

2) powołane paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 17 marca 1949 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 15, poz. 98; z 1950 r. Nr 19, poz. 162 i Nr 43, poz. 390 oraz z 1951 r. Nr 29, poz. 228),

3) powołane paragrafy zarządzenia Ministra Finansów z dodatkiem z dnia 6 czerwca 1951 r. — oznaczają paragrafy zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie całkowitego lub częściowego zwolnienia niektórych kategorii wynagrodzeń od podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A-49, poz. 648, z 1952 r.; Nr 44, poz. 626 i Nr 93, poz. 1444 oraz z 1953 r. Nr 22, poz. 276 i Nr 76, poz. 909),

4) powołane paragrafy zarządzenia Ministra Finansów z dodatkiem z dnia 15 stycznia 1952 r. oznaczają — zarządzenie Ministra Finansów z dnia 15 stycznia 1952 r. w sprawie określenia niektórych przychodów podlegających opodatkowaniu według przepisów o podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A-14, poz. 170).

Do art. 4 ust. 1 pkt 3, § 8 ust. 1 pkt 1 zarz. Min. Fin. z dnia 6 czerwca 1951 r.

Należne za czas od dnia 1 stycznia 1953 r. a wypłacone od dnia 4 stycznia 1953 r. diety członków rad narodowych i członków komisji rad narodowych za czynności wykonywane chociażby w miejscu zamieszkania tych osób, nie podlegają opodatkowaniu — korzystają one bowiem ze zwolnienia od podatku na podstawie § 9 pkt 1 lit. a) rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1953 r. w sprawie obniżenia skal podatkowych w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 1, poz. 1).

Do art. 5 ust. 1 pkt 13 oraz § 18 a pkt 1

Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 397 z dnia 10 października 1951 r. w sprawie zużywania mułu węglowego i wypłaty nagród za jego gospodarcze wykorzystanie a w szczególności regulamin nagradzania pracowników zatrudnionych przy zużywaniu i eksploatacji mułu węglowego stanowiący załącznik do tego zarządzenia (Biuletyn Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 29 poz. 297) przewidują pięć rodzajów nagród za zużywanie mułu i jego gospodarcze wykorzystanie:

1. pracownikom zakładów, zużywających muł węglowy dla celów energetycznych i produkcyjnych; nagrody ustalone są według ściśle ustalonych stawek i przyznanie ich nie należy do swobodnego uznania pracodawcy (§ 1 regulaminu),
2. pracownikom kopalń ładujących muł — również i te nagrody wypłaca pracodawca według ścisłych stawek określonych w § 2 regulaminu tak, że również i tu wypłata ich nie zależy od swobodnego uznania pracodawcy,
3. dyrektorowi zakładu lub innym osobom poza wymienionymi pod 1 i 2, które wybitnie przyczyniły się do zwiększenia zużycia lub wysyłki mułu; tu dyrektor jednostki nadrzędnej danego zakładu może wyznaczyć nagrody; przyznanie nagrody należy więc do swobodnego uznania pracodawcy (§ 3 ust. 2 regulaminu),
4. dyrektorowi zakładu lub innym pracownikom Centrali Zbytu Węgla (CZW), którzy wykazali się konkretnymi wynikami w zakresie propagowania i upowszechniania zużycia mułu, dyrektor CZW wyznacza nagrody w granicach 80% funduszu nagród obliczonego w wysokości 10 gr za każdą tonnę wysłanego przez kopalnię mułu na zewnątrz (§ 5 ust. 1—3 regulaminu),
5. pracownikom CZW w granicach pozostałych 20% funduszu nagród (ust. 4) Minister Górnictwa może przyznawać według własnego uznania nagrody za szczególne osiągnięcia w zakresie gospodarczego wykorzystania mułów węglowych również osobom nie objętym regulaminem (§ 5 ust. 4 regulaminu).

Z powyższego zestawienia wynika, że nagrody (pod 1 i 2, co do których pracownik nabywa roszczenie prawne do wypłaty, nie korzystają ze zwolnienia od podatku od wynagrodzeń, o którym mowa w art. 5 ust. 1 pkt 13 i § 18a, pkt 1, natomiast nagrody, o których mowa pod 3, 4 i 5 — z tego zwolnienia korzystają, jako przyznane w oparciu o swobodne uznanie pracodawcy i nie stwarzające po stronie osoby otrzymującej te nagrody roszczenia prawnego, które mogłoby być dochodzone w drodze procesu cywilnego.

Do art. 5 ust. 1 pkt 16

Suflerom i inspicjentom nie przysługują ulgi podatkowe za używanie własnych narzędzi pracy (amortyzacja), z uwagi na niewykonywanie przez nich czynności artystycznych uzasadniających stosowanie ulg.

Do art. 5 ust. 1 pkt 17

Art. 5 ust. 1 pkt 17 przewiduje uprawnienie dla Ministra Finansów do procentowego określenia kosztów uzyskania wynagrodzeń jedynie co do wynagrodzeń z działalności lub twórczości naukowej, oświatowej, artystycznej, literackiej i publicystycznej (art. 4 ust. 2), z wynagrodzeń uznanych przez Ministra Finansów za podlegające przepisom podatku od wynagrodzeń oraz z umowy o dzieło lub umowy zlecenia (art. 4 ust. 3) — a nie co do wynagrodzeń wypłacanych pracownikom państwowym pozostającym w stosunku publiczno-prawnym — za czynności zlecone na zasadzie art. 23 ustawy o państwowej służbie cywilnej (Dz. U. z 1949 r. Nr 11 poz. 72) oraz art. 12 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. Nr 7, poz. 39). Wynagrodzenia z tytułu czynności zleconych służbowo podlegają zatem bez żadnych potrąceń podatkowi od wynagrodzeń.

Do art. 5 ust. 1 pkt 18 i § 19 ust. 1

Zryczałtowane diety służby leśnej wypłacane w myśl § 8 rozporządzenia Ministra Leśnictwa z dnia 12 kwietnia 1949 r. (Dz. U. Nr 24 poz. 171), jako ekwiwalent kosztów poniesionych w czasie podróży służbowej, skalkulowanej w wysokości nie przekraczającej należnych diet, a przyznawane celem technicznego uproszczenia likwidacji kosztów — należy traktować narówni z dietami z tytułu rzeczywistego wyjazdu. Diety te wolne są od podatku od wynagrodzeń.

Do art. 5 ust. 1 pkt 19 i § 20 ust. 1

Podróżą służbową w rozumieniu § 20 ust. 1 jest podróż uzasadniona konkretną czynnością, która ma być wykonana poza zwykłym miejscem pracy podatnika, przy czym uprawnienie do otrzymania diet oraz zwrotu kosztów przejazdu i noclegu może wynikać nie tylko z umowy o pracę lecz również z innego tytułu a w szczególności z umowy zlecenia (między innymi też z tytułu przynależności do zespołu adwokackiego), z umowy o dzieło, ze statutowego obowiązku członka spółdzielni.

Do art. 5

Na podstawie § 2c uchwały Rady Ministrów z dnia 17 kwietnia 1950 r. (Monitor Polski Nr A-57, poz. 656) w brzmieniu nadanym uchwałą Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1950 r. (Monitor Polski Nr A-80, poz. 941) zwolnione zostały od podatku od wynagrodzeń stałe dodatki przysługujące przewodniczącym, ich zastępcom i sekretarzom prezydiów rad narodowych. Przez pojęcie „stałe dodatki" użyte w § 2c należy rozumieć tylko dodatki wymienione w § 2a i b wspomnianej uchwały, natomiast inne dodatki np. z § 1 uchwały nie korzystają ze zwolnienia od podatku.

Do § 2 pkt 5 zarz. Min. Fin. z dnia 6 czerwca 1951 r.

W wykładni Ministerstwa Finansów z dnia 16 lipca 1952 r. (Dz. Urz. Min. Fin. Nr 14 poz. 40) podkreślono, że zwolnienie przyznawanych na podstawie szczególnych przepisów niektórym kategoriom pracowników państwowych dodatków uzasadnionych warunkami służby i specjalnymi kwalifikacjami— uzależnione jest od zaistnienia łącznie dwóch warunków:

1) od specjalnych kwalifikacji pracownika

2) od warunków służby.

Spełnienie warunku pierwszego tj. uzależnienie przyznania dodatku w zależności „od specjalnych kwalifikacji pracownika" musi wynikać z każdej konkretnej uchwały Rady Ministrów przyznającej dodatek.

Przyznawanie dodatków poszczególną uchwałą Rady Ministrów w oparciu o art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz . U. Nr 7 poz. 39), który to przepis zezwala na przyznawanie dodatków tylko w przypadkach uzasadnionych specjalnymi warunkami pracy — stanowi wypełnienie warunku drugiego tj. „warunku służby".

I tak korzystają z mocy § 2 pkt 5 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. ze zwolnienia, jako odpowiające obu warunkom np.:

a) wypłacane nauczycielom w technikach finansowych dodatki przemysłowe na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 9 września 1949 r. w sprawie dodatku przemysłowego dla niektórych nauczycieli zatrudnionych w szkołach podległych Centralnemu Urzędowi Szkolenia Zawodowego (Monitor Polski Nr A-66, poz. 861),

b) dodatki techniczne dla niektórych nauczycieli wypłacane na podstawie uchwały Nr 522 Rady Ministrów z dnia 14 lipca 1953 r. w sprawie dodatku technicznego dla niektórych nauczycieli przedmiotów zawodowych i nauczycieli zawodu, zatrudnionych w liceach technik artystycznych (Monitor Polski Nr A-70, poz. 842).

Dla braku natomiast obu warunków nie korzystają ze zwolnienia w szczególności:

a) dodatki rolnicze wypłacane niektórym nauczycielom szkół rolniczych w miejsce dodatków służbowych względnie funkcyjnych na podstawie zarządzenia Ministerstwa Rolnictwa z dnia 7 kwietnia 1950 r. Nr Szk. A.5/20,

b) dodatki specjalne pracowników Państwowej Inspekcji Handlowej przyznane im uchwałą Nr 180 Rady Ministrów z dnia 10 marca 1951 r. w sprawie dodatków specjalnych do uposażeń dla pracowników terenowych organów Państwowej Inspekcji Handlowej (Monitor Polski Nr A-23, poz. 289),

c) stałe dodatki do uposażenia pracowników pedagogicznych określone w § 6 uchwały Nr 571 Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 1951 r. w sprawie organizowania i prowadzenia placówek wychowania pozaszkolnego (Monitor Polski Nr A-77, poz. 1067),

d) przejściowe dodatki do wynagrodzenia kierowników wydziałów prezydiów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych wypłacane na podstawie uchwały Nr 670 Rady Ministrów z dnia 29 września 1951 r. w sprawie dodatku przejściowego do wynagrodzenia kierowników wydziałów prezydiów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych (Monitor Polski Nr A-85 poz. 1195),

e) dodatek przedstawicieli technicznych klubów techniki i racjonalizacji w formie premii kwartalnej określonej w § 6 ust. 2 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 lipca 1952 r. w sprawie wyznaczania przedstawicieli technicznych do klubów techniki i racjonalizacji oraz udzielania pomocy tym klubom (Monitor Polski Nr A-65, poz. 1001).

Do § 3 ust. 2 pkt 1 zarz. Min. Min. z dnia 6 czerwca 1951 r.

1. Ekwiwalent dla kwalifikatorów przeprowadzających polową kwalifikację ziemiopłodów za zniszczoną odzież i obuwie w 1952 r. wypłacany w pieniądzach na zasadzie uchwały Nr 764 Rady Ministrów z dnia 10 września 1952 r. (Monitor Polski Nr A-79, poz. 1274) nie korzysta ze zwolnienia od podatku od wynagrodzeń na zasadzie § 3 ust. 2 pkt 1, albowiem nie jest to świadczenie w naturze wydawane z tytułu higieny pracy, jak ubranie robocze lub odzież ochronna.

2. W myśl wyjaśnienia Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej za zatrudnienie przy pracach szkodliwych dla zdrowia należy uważać pracę: wagowych oraz pracowników zatrudnionych w przemyśle chłodniczym przy obsłudze maszyn i urządzeń chłodniczych, w wyziewach amoniakalnych przy maszynach i urządzeniach chłodniczych, w warunkach nagłych i dużych zmian temperatury, przy pracach oczyszczania kanalizacji, przy otwartym spawaniu, przy układaniu i przeładunku towarów w warunkach nagłych i dużych zmian temperatury. Zgodnie z tym wyjaśnieniem np. wydawanie bezpłatnych świadczeń w naturze w formie obiadów pracownikom zatrudnionym w Chłodniach Składowych Przemysłu Mięsnego w Polsce, otrzymującym dodatek za prace szkodliwe dla zdrowia jest świadczeniem w naturze wydawanym z tytułu bezpieczeństwa pracy i jako takie korzysta ze zwolnienia od podatku w myśl § 3 ust. 2 pkt 1.

Do § 9 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1953 r. w sprawie obniżenia skal podatkowych w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 1, poz. 1)

W myśl § 9 pkt. 1 lit. b) rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1953 r. w sprawie obniżenia skal podatkowych w podatku od wynagrodzeń zostały zwolnione od podatku z dniem 4 stycznia 1953 r. wynagrodzenia za posiedzenia, jeżeli wynagrodzenia te otrzymują osoby biorące udział w komisji u płatników będących organami administracji państwowej, zakładami i instytucjami państwowymi i podmiotami gospodarki uspołecznionej, nie wyłączając wynagrodzeń z tytułu udziału w posiedzeniach komisji osób, których przedmiotem jest twórczość lub działalność naukowa, oświatowa, artystyczna, literacka i publicystyczna (art. 4 ust. 2) oraz plastyczna.

Wynagrodzenia z tytułu przeprowadzania egzaminów, za oceny prac magisterskich, doktorskich i habilitacyjnych, przysługujące na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o uposażeniu pracowników państwowych i samorządowych oraz przewodniczących organów wykonawczych gmin miejskich i wiejskich (Dz. U. Nr 7, poz. 39) oraz zarządzenia Ministrów Szkolnictwa Wyższego, Oświaty i Zdrowia z dnia 18 grudnia 1952 r. w sprawie wynagrodzenia za przeprowadzanie egzaminów, za ocenę prac dyplomowych, magisterskich, kandydackich i doktorskich oraz za czynności w postępowaniu przy doborze kandydatów szkół wyższych (Monitor Polski Nr A-106 poz. 1652 i z 1953 r. Nr A-42, poz. 507) — nie korzystają ze zwolnienia z § 9 pkt. 1 lit. b rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 5 stycznia 1953 r. nie stanowią one bowiem wynagrodzeń przewidzianych w uchwale Nr 36 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagradzania za udział w posiedzeniach (Monitor Polski Nr A-9, poz. 134, Nr A-42, poz. 523 oraz 1953 r. Nr 42, poz. 507). Tylko te ostatnie wynagrodzenia korzystają ze zwolnienia w podatku od wynagrodzeń.

Przy ocenie obowiązku podatkowego wynagrodzeń z tytułu egzaminów obojętnym jest, czy przeprowadzenie egzaminu następuje komisyjnie, czy też jednoosobowo.

Wynagrodzenia za udział w komisjach przy doborze kandydatów do szkół wyższych oraz przydziału pracy dla absolwentów szkół wyższych nie są wynagrodzeniami za egzaminy, lecz z tytułu posiedzeń komisji, zatem korzystają ze zwolnienia od podatku od wynagrodzeń.

Wynagrodzenia za egzaminy i ocenę podanych wyżej prac podlegają zgodnie z § 7 ust. 1 pkt. 4 zarządzenia Ministra Finansów z 6 czerwca 1951 r. — odrębnemu opodatkowaniu od wynagrodzeń ze stosunku służbowego lub umowy o pracę, jeżeli są wypłacane profesorom szkół akademickich i wyższych oraz nauczycielom państwowych i publicznych szkół ogólnokształcących i zawodowych. Szczegóły opodatkowania tych wynagrodzeń podaje ust. 3 i 4 cytowanego powyżej zarządzenia Ministra Finansów.

Do § 1 pkt 4 zarz. Min. Fin. z dnia 15 stycznia 1952 r.

Wynagrodzenie otrzymane przez członków ORMO, nie pozostających w stosunku umowy o pracę, wypłacane przez podmioty gospodarki uspołecznionej z umowy zlecenia, polegającej na strzeżeniu mienia (zakładów, sklepów, magazynów, punktów skupu, gotówki itp.) — podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń w wysokości 5% bez względu na wysokość wynagrodzenia oraz bez względu na to, czy wynagrodzenie pobierane jest od jednego, czy też więcej płatników (§ 1 pkt 4 i § 3 zarz.).

Do art. 9 ust. 1 i 6.

Wszelkie wynagrodzenia za gdziny nadliczbowe a w szczególności wynagrodzenie lekarzy weterynarii w lecznicach weterynaryjnych wynikają ze stosunku służbowego lub umowy o pracę i podlegają opodatkowaniu podatkiem od wynagrodzeń na zasadach ogólnych. W razie wypłaty lekarzowi wynagrodzenia za godziny nadliczbowe dotyczące co najmniej dwóch okresów wypłaty wynagrodzenia stałego stosuje się ulgowy sposób obliczenia podatku podany w § 6 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r.

Do art. 9 ust. 3.

1. W przypadkach, gdy były pracodawca lub komornik (zob. wykładnia do art. 4 ust. 1 zamieszczona w okólniku Min. Fin. z dnia 26.VII.1952 r. Dz. Urz. Min. Fin. Nr 14 poz. 40) po rozwiązaniu stosunku pracy wypłaca kwoty przyznane pracownikom na podstawie wyroku sądowego z tytułu w ogóle niewypłaconego im wynagrodzenia wynikającego ze stosunku pracy za szereg okresów wypłaty, wówczas podstawę opodatkowania nie stanowi łączna suma wypłaconych wynagrodzeń za te wszystkie okresy, lecz wydzielone wynagrodzenie na każdy okres wypłaty (art. 9 ust. 3).

2. W razie wypłaty wyrównań wynagrodzeń, w stosunku do których nastąpiła we właściwym okresie wypłaty częściowa ich wypłata, podstawę opodatkowania stanowi suma wypłaconych wyrównań bez względu na ilość okresów wypłaty (art. 9 ust. 1 i 6).

Należy podkreślić, że od tej zasady istnieją wyjątki np. wypłata wyrównań z powodu zmian wprowadzonych nowymi normami uposażeniowymi lub układami zbiorowymi pracy, na

skutek awansu oraz z tytułu zaległych dodatków, przysługujących na podstawie norm uposażeniowych lub układów zbiorowych pracy (zob. § 9 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r.).

3. Wynagrodzenia powyższe (ust. 1 i 2) podlegają opodatkowaniu, jako wynagrodzenia pobierane u jednego pracodawcy lub jako wynagrodzenia otrzymane od drugiego i dalszych płatników (art. 9 ust. 7) według zasad, na jakich było opodatkowane ostatnie wynagrodzenie z tytułu stosunku pracy przed rozwiązaniem stosunku pracy.

Do art. 9 ust. 7 i § 33.

1. Paragraf 33 wyjaśnia pojęcie **oddzielnego płatnika**, jeżeli płatnikiem jest Skarb Państwa; stanowi on, że wówczas za oddzielnego płatnika uważa się **każdą władzę asygnującą** wynagrodzenie. Przepis ten pochodzący z okresu, kiedy obowiązujące przepisy znały pojęcie „władzy asygnującej" stał się obecnie nieaktualnym, bowiem obowiązujące obecnie przepisy nie znają pojęcia „władzy asygnującej". Obecnie zatem dla celów określenia oddzielnego płatnika należy uważać **każdą jednostkę budżetową** wykonującą samodzielnie swe preliminarze i dysponującą przyznanymi jej na mocy specjalnych przepisów kredytami.

2. Wypłacenie zatem np. wynagrodzenia lekarzowi zatrudnionemu równocześnie np. przez szpital i przychodnię przyszpitalną, które stanowią odrębne jednostki budżetowe jest wypłatą wynagrodzenia przez dwóch oddzielnych płatników, zatem podstawę opodatkowania nie stanowi łączne wynagrodzenie wypłacane przez obie jednostki budżetowe (art. 9 ust. 6), ale każde wynagrodzenie odrębnie. Lekarz posiada uprawnienie wyboru wynagrodzenia, które nie podlega zwyżce z art. 9 ust. 7. Wynagrodzenie wybrane jako nie podlegające zwyżce, podlegała opodatkowaniu na zasadach ogólnych, zaś wynagrodzenie wypłacane przez drugą jednostkę budżetową podlega opodatkowaniu według przepisów obowiązujących dla opodatkowania wynagrodzeń otrzymywanych od drugiego i dalszych płatników (art. 9 ust. 7—11).

Do art. 10 ust. 4 i § 40 oraz § 1 pkt. 4 oraz § 3 zarz. Min. Fin. z dnia 15 stycznia 1952 r.

Przy robotach eksploatacyjnych i odnowieniowych w gospodarstwach leśnych zatrudnieni są robotnicy stali i niestali; na tym tle powstała wątpliwość, czy wynagrodzenia wypłacane takim robotnikom korzystają z ulg z tytułu sezonowości, przewidzianych w art. 10 ust. 4 i § 40 oraz w jakich przypadkach należy potrącać im podatek od wynagrodzeń bez względu na wysokość wypłacanego wynagrodzenia.

Przede wszystkim należy rozstrzygnąć charakter zatrudnienia tych osób, a mianowicie, czy zawarta umowa nosi znamiona umowy o pracę (art. 441 k. z.), a więc, czy istnieją: zależność służbowa, podporządkowanie wskazówkom i zleceniom pracodawcy, czy praca odbywa się w godzinach przez pracodawcę wyznaczonych, czy pracodawca dysponuje całością pracy, czy osoba otrzymuje urlop a więc, czy występują wszystkie elementy stosunku pracy. Do wynagrodzenia ze stosunku pracy (art. 4 ust. 1 pkt 1) stosuje się właściwe co do okresu wypłaty skale podatkowe (art. 10 ust. 1), w razie sezonowego zatrudnienia pobiera się podatek pomniejszony o 1/3 (art. 10 ust. 4 i § 40), zaś w razie pobierania wynagrodzenia u drugiego lub dalszych płatników stosuje się przepisy o opodatkowaniu wynagrodzeń pobieranych u drugiego lub dalszych płatników (art. 9 ust. 7), wreszcie stosuje się zniżki i zwyżki rodzinne (art. 13 i 14).

Jeżeli umowa ma charakter umowy o dzieło (art. 478 k. z.) lub umowy zlecenia (art. 498 k. z.) a zarazem odpowiada warunkom § 7, to wynagrodzenia wypłacane na podstawie takiej umowy podlegają podatkowi od wynagrodzeń (art. 4 ust. 1 pkt 2); stosuje się do nich właściwe co do okresu wypłaty skale podatkowe (art. 10 ust. 1), jednak nie stosuje się do nich ulgi z tytułu sezonowości pracy, przewidzianej w art. 10 ust. 4 i § 40, ponieważ ta ulga przysługuje tylko wynagrodzeniom ze stosunku pracy.

Jeżeli wreszcie dane osoby nie łączy z gospodarstwami leśnymi umowa pracy lecz umowa o dzieło lub zlecenie a przy tym umowy te nie odpowiadają warunkom § 7 a natomiast przedmiotem tej umowy są czynności dorywcze i polegają przeważnie na pracy fizycznej, której celem nie jest wytwarzanie lub przerób i nie jest ona rzemiosłem w rozumieniu prawa przemysłowego, wówczas wynagrodzenia z takiego stosunku podlegają opodatkowaniu w myśl § 1 pkt. 4 i § 3 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 15 stycznia 1952 r., przy czym do wynagrodzenia bez względu na to, czy pobierane jest od jednego, czy więcej płatników stosuje się 5% stopę podatku oraz nie stosuje się przepisów o zniżkach i zwyżkach rodzinnych.

Wynagrodzenie podlega opodatkowaniu bez względu na wysokość kwoty wypłacanej w danym okresie wypłaty: to jest bez stosowania minimum wolnego od podatku:

a) jeżeli, wynikając ze stosunku pracy lub z umowy o dzieło albo z umowy zlecenia, jest zarazem wynagrodzeniem otrzymanym od drugiego lub dalszego płatnika (art. 9 ust. 7 oraz § 7 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r.),

b) jeżli jest wynagrodzeniem za czynności dorywcze (§ 1 pkt 4 i § 3 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 15 stycznia 1952 r.).

Do art. 13

Pobieranie przez dzieci stypendiów nie jest przeszkodą do przyznania pracownikowi zniżki podatkowej z art. 13 przy spełnieniu innych warunków wymaganych przez tenże przepis ustawowy.

Do art. 14

1. Uiszczanie świadczeń alimentacyjnych przez osobę nieżonatą będącą ojcem dzieci pozamałżeńskich, wynikające z wyroku sądowego zobowiązującego tę osobę do dostarczania środków utrzymania dla dzieci zrodzonych ze związku pozamałżeńskiego (art. 71 kodeksu rodzinnego) nie daje podstaw do obciążenia tej osoby zwyżką podatku z art. 14 ust. 1 pkt 1, ponieważ osoba ta ma na swym utrzymaniu — chociaż nie wyłącznym — swoje dzieci.

2. Przy obliczaniu podatku najpierw stosuje się przepisy o zaokrąglaniu podatku (zarz. Min. Fin. z dnia 17 maja 1952 r. Monitor Polski Nr A-53, poz. 785) oraz o stopie pośredniej (art. 4 dekretu o zobowiązaniach podatkowych) a dopiero od tak obliczonego podatku oblicza się zniżki i zwyżki podatkowe (art. 13 i 14 oraz §§ 49 i53).

Do art. 4 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. Nr 49 poz. 452).

Z mocy przepisów art. 4 zob. pod. Minister Finansów może określić zasady zaokrąglania podstawy opodatkowania oraz zasady zaokrąglania kwoty należności podatkowych. Na podstawie tej delegacji Minister Finansów zarządzeniem z dnia 17 maja 1952 r. (Monitor Polski Nr A-53, poz. 785) wprowadził zaokrąglenia podstawy obliczania podatku od wynagrodzeń do pełnych 10 zł z wyjątkiem wynagrodzeń podlegających opodatkowaniu według skali dla wynagrodzeń z okresem wypłaty dziennej, gdzie zaokrąglenie następuje do pełnego złotego.

Zaokrąglenie następuje w ten sposób, że końcówki w kwotach nie przekraczających 5 zł lub 50 gr. pomija się, a końcówki w kwotach ponad 5 zł albo 50 gr. zaokrągla się odpowiednio w górę do pełnych 10 zł lub do pełnego złotego.

Z treści art. 4 zob. pod. wynika, że zarówno dla ustalenia właściwej stopy podatku jak i obliczenia podatku, miarodajną jest podstawa opodatkowania, którą stanowi wynagrodzenie zaokrąglone w myśl podanych wyżej zasad. Powstanie przeto pewnych różnic wysokości obciążenia w górę lub w dół, w szczególności w odniesieniu do wynagrodzeń leżących w pobliżu granicznych kwot skal podatkowych, przy których następuje zmiana stopy procentowej, staje się nieuniknione. Wynagrodzenia te znalazły się w sferze działania innej stopy, tj. niższej lub wyższej. W wyniku omawianego zaokrąglenia musiały nastąpić w pewnych przypadkach różnice w wysokości podatku obliczonego bez zaokrąglenia. Zależnie od tego, czy wskutek zaokrąglenia podstawa opodatkowania zmalała, czy też wzrosła nastąpiły odpowiednie różnice w podatku. Różnice te są nieznaczne.

W tabelach potrąceń podatku od wynagrodzeń zamieszczonych w okólniku Min. Finansów z dnia 20 stycznia 1953 r. w sprawie tabel potrąceń podatku od wynagrodzeń (Dz. Urz. Min . Fin. Nr 4, poz. 8) zostały uwzględnione powyższe zaokrąglenia, co zresztą wyraźnie wynika z punktu 2) objaśnień do tabel.

Do zarządzenia Min. Skarbu z dnia 23. III. 1949 r. (Monitor Polski Nr A-16, poz. 224).

Pracownikom umysłowym nie mogą być przyznane ulgi w podatku od wynagrodzeń przewidziane zarządzeniem Min. Skarbu z dnia 25.III. 1949 r. w sprawie ulg w podatku od wynagrodzeń dla przodujących w pracy pracowników z tytułu przodownictwa w pracy (Monitor Polski Nr A-16, poz. 224), bowiem zasadniczo dla tych pracowników nie są ustalone ani stosowane normy wydajności pracy, a warunek taki, konieczny do stosowania ulg, zawiera § 1 ust. 1 powołanego zarządzenia Ministra Skarbu.

Do § 1 zarządzenia Ministra Finansów z dnia 4 marca 1953 r. w sprawie szacowania oraz ustalania ryczałtów wartości pieniężnej świadczeń w naturze dla celów podatku od wynagrodzeń (Monitor Polski Nr A-28, poz. 339).

Wartość świadczeń w postaci wyżywienia, które pracodawca wydaje pracownikom odpłatnie, tylko wówczas podlega doliczeniu do otrzymanego wynagrodzenia w gotówce celem obliczenia podatku od wynagrodzeń, gdy wartość szacunkowa wyżywienia jest wyższa od kwoty, jaką pracownik płaci za wyżywienie pracodawcy. W przypadku gdy odpłata pracownika za świadczenie w postaci wyżywienia jest niższa, aniżeli ryczałt wartości szacunkowej wyżywienia, opodatkowaniu podlega różnica między kwotą odpłaty a kwotą ryczałtu.

Gdy zatem np. odpłata za całodzienne wyżywienie według układu zbiorowego pracy pracowników Funduszu Wczasów Pracowniczych zatrudnionych w domach wypoczynkowych wynosi 260 zł miesięcznie, a więc jest wyższa od szacunkowej wartości wyżywienia ustalonej w § 1 cytowanego zarządzenia Ministra Finansów dziennie na 4,70 zł a więc miesięcznie przy 30 dniach na 141 zł, przeto wartość tego wyżywienia nie podlega doliczeniu do otrzymanego w gotówce wynagrodzenia pracownika FWP. Nie ma tu znaczenia okoliczność, że ceny wyżywienia obowiązujące w sprzedaży innym spożywcom korzystającym z wyżywienia w domach FWP są wyższe.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

7

OKÓLNIK

z dnia 5 marca 1954 r.

w sprawie obowiązku podatkowego w związku z fakturowaniem dostarczonych do magazynów PZZ zbóż z miarek i odsypów przez podatników gospodarki nieuspołecznionej prowadzących młyny, wiatraki, kaszarnie i samodzielne śrutowniki.

Nr PM. 12453/2/53.

Pismem okólnym z dnia 24 września 1953 r. Nr 44/ZH/GO/53 Centralny Zarząd Zakładów Zbożowych P. Z. Z. unormował sprawę wypłaty należności młynom gospodarczym za dostarczone zboża z miarek i odsypów do magazynów Polskich Zakładów Zbożowych odmiennie od dotychczasowej praktyki. O ile bowiem poprzednio młyny gospodarcze otrzymywały należność za dostarczone zboża z miarek i odsypów na rzecz Państwa na podstawie dowodów dostawy, wystawianych przez punkty skupu — to obecnie — stosownie do powołanego pisma okólnego — należność za dostarczone do magazynów P.Z.Z. zboża z miarek i odsypów regulowana jest nie na podstawie dowodu dostawy, lecz na podstawie rachunku wystawionego przez dostarczający zboże młyn gospodarczy.

W związku z tym Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że zmieniona forma dokumentacji zapisów w księgach (w księgach podatkowych Nr 12 lub w księgach handlowych) podatników gospodarki nieuspołecznionej, prowadzących młyny, wiatraki, kaszarnie i samodzielne śrutowniki — pozostaje bez wpływu na istniejący obowiązek tych podatników w zakresie podatku obrotowego. Oznacza to, że fakt wystawiania przez podatników rachunków na dostarczone do magazynów P.Z.Z. zboże, pochodzące z miarek i odsypów, nie stwarza dodatkowego obowiązku w podatku obrotowym. Jeżeli chodzi bowiem o wynagrodzenie w naturze osób prowadzących młyny gospodarcze za przemiał zbóż (miarki), — podlega ono opodatkowaniu podatkiem obrotowym jako odpłatne świadczenie usług według stawki 5% (art. 13 ust. 1 pkt. 7) lit. c dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym — Dz. U. Nr 49 poz. 449 oraz § 60 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 6 czerwca 1951 r. w sprawie wykonania dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym — Dz. U. Nr 35, poz. 273).

Natomiast odpłatne dostarczanie do magazynów P.Z.Z. zbóż, otrzymanych zarówno z tytułu miarek, jak i odsypów, nie podlega opodatkowaniu, bowiem jako obowiązkowe świadczenie na rzecz Państwa nie odpowiada warunkom przewidzianym w art. 2 ust. 1 powołanego dekretu o podatku obrotowym.

Dyrektor Departamentu S. Kołakowski

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Świętokrzyska 12.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 40; półrocznie — zł 22; kwartalnie — zł 12.

Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na r-k Ministerstwa Finansów — Zarząd Centralny Nr 70-412-2400/2 w N.B.P. Oddział Warszawa-Praga.

Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji

Cena zł 1,50

ODBIORCA

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 20412. 5-B-12741. 22.000